

«VAN ARNO TOT SKIN»

Op vrijdagavond 24 januari kwamen de twee Oostendenaars Arno Hintjes en Frank Aendenboom hoofdacteurs in de film SKIN deze prent in Oostende voorstellen.

Op uitnodiging van de Oostendse projectontwikkelaar Jean Claude van Biervliet kwamen de twee Oostendse artiesten Frank Aendenboom en Arno Hintjes hun handafdruk plaatsen in de Wall of Fame in het Mercatorpand te Oostende.

VAN ARNO TOT SKIN

Om met de titel van dit stukje maar te vertellen dat deze meest succesvolle Vlaamse film zonder Arno Hintjes nooit verwezenlijkt had kunnen worden.

Een Oostendenaar nog wel, Arno Hintjes die er eindelijk in geslaagd is om onze Vlaamse film naar een internationaal niveau te brengen.

En dat hadden wij zelf zeker nooit van Arno verwacht toen we hem nu alweer zo'n vijftien jaar geleden (jawel) leerden kennen.

Het was op een hete zomeravond in 1969 of 1970. In de Folk en Blues in het Brabantstraatje nummer 10 te Oostende hingen we met zo'n man of acht pinten te drinken in afwachting van de revolutie. Arno dronk cola en wachtte op niets. Hij had nog al de tijd. Een slome, toen wat onopvallende jongen.

Aan de wand van het donkere en vooral met kaarslicht verlichtte café hingen posters van Ché Guevara en Mao Tse Toeng, allebei al jaren dood, begraven en vergeten.

Verder hingen er affiches 'Baas in eigen buik' en voor alle mogelijke popfestivals met namen die er niet om logen. 'Fair Port Convention, Pink Floyd, Jimmy Hendrickx, Bob Dylan, Melanie, Donovan enz...

Een gesprek aanknopen met Arno was nauwelijks mogelijk. Arno verkeerde haast voortdurend in trance. Hij luisterde geconcentreerd naar de muziek en de

wereld rondom hem leek van weinig belang. Soms deed hij ons denken aan een Tibetaanse monnik. Ene keer heb ik heb zijn bewondering horen uitspreken over de dikke boeken die zijn vader bezat. Hele dikke boeken!

Achter de toonbank stonden Luc en Chris, twee aangespoelde Oostendenaars.

Verder stoorde niemand zich aan de kakkerlakjes die met het vorderen van het nachtelijke uur traag langs de wanden naar omhoog kropen. Ooit heb ik er eentje weten verdrinken in mijn bierglas. Het was van de zoldering wellicht naar beneden gevallen.

Taaie beestjes.

Buiten bleven af en toe een paar goede geklede cleane consumptieslaven staan..., wij waren toen immers curiosum, een soort min of meer geangageerde hippies.

De ja-knikkers, de kuddedieren gemodelleerd door de middelmatigheid van school, gezin, kerk, pers, tevee, moraal en rechtspraak noemden ons toen nietsnutten. Wij bestempelden hen als de meest onpersoonlijke, halfslachtige mensen ooit geprefabriceerd. En Boudewijn de Groot kwam in het kursaal van Oostende zingen: Er Komen Andere Tijden, jullie moraal verveelt ons al tijden, jullie verleden was bloedig en laks, maar er komen andere tijden.

SKIN, een film die zich afspeelt in de nabije toekomst. Een confrontatie tussen geweld en de zucht naar tederheid. SKIN een film die U zeker gezien moet hebben.

Regisseur is Guido Henderickx, die meerdere films op zijn naam heeft staan. Voor de hoofdrol koos hij Arno Hintjes die hiermee debuteert als acteur. Beroomd zal hij er niet mee worden, want dat is hij al lang. Als zanger van ex-T.C. Matic, de Vlaamse rockgroep die het internationaal maakte. Maar Arno nam niet alleen de hoofdrol voor zijn rekening. Hij zorgde ook voor de filmmuziek, samen met Serge Feys.

Hintjes speelt Chico, de outlaw met zijn zware motor. Het verhaal speelt zich af in een harde wereld maar nog maar twee soorten mensen bestaan: de goeden en de slechten. Skin is een moderne cowboyfilm waarin paarden vervangen werden door motors. Een prent die baadt in een dreigende sfeer van confrontatie tussen twee vijandige kampen.

En die kwamen inderdaad. De solidariteit verdween om met hen de hele hippiebeweging, de flower power-tijden waren uit.

Arno zagen we nog maar zelden, hij ging nu volop uit in de Langestraat. The Groove was zijn favoriete tent geworden. De grote revolutie was er niet gekomen, wel de struggle for live. De bloemenmeisjes van toen waren nu deftige dames geworden en de vrienden van toen zijn nu advocaat, stadsbediende, leraar of staan aan de dop.

Voor slome Arno moest er toen dus niets gebeuren, hij bleef overal buiten en we dachten al dat hij inderdaad verdwenen was naar Nepal of Tibet. Tot hij met zijn pop-groep TC-Matic het ene succes het andere begon te scoren. Arno werd wereldberoemd en bracht nu ook al tot hoofdacteur in de meest recente, meest moderne Vlaamse langspeelfilm ooit gedraaid. Zonder enige toegeving, zonder verburgerlijking, alle conventies aan zijn hielen lappend maakte hij zijn eigen revolutie. Die van de hyper-individualist. Een hele mooie, een heel bekende, een wereldberoemde jongen. Moest de Folk en Blues nu nog bestaan dan hing zijn foto zeker naast die van Ché Guevara en Mao Tse Toeng. En wij zouden luid in koor zingen 'er kwamen andere tijden'.

CW.